

การศึกษาพฤติกรรมการทำศนศึกษานอกสถานที่ในรายวิชาศิลปวัฒนธรรมไทยเพื่อการท่องเที่ยวและวิชาประวัติศาสตร์ไทยเพื่อการท่องเที่ยวของนักศึกษา ชั้นปีที่ 2 และ ปีที่ 3 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและบริการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ศูนย์การศึกษานอกที่ตั้ง ตรัง

Study of Behaviors in Field Trips for Thai Culture for Tourism and Thai History for Tourism Subjects of the Second-Year and Third-Year Students of the Bachelor of Arts, Majoring Tourism and Hospitality Industry, Suan Dusit Rajabut University, Trang Campus

ธนะวิทย์ เพียรดี^{1*}

Thanawit Piandee^{1*}

¹ อาจารย์ประจำสาขาวิชาการท่องเที่ยว โรงเรียนการท่องเที่ยวและการบริการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ศูนย์การศึกษานอกที่ตั้ง ตรัง

¹ Thanawit Piandee, Lecturer of Tourism and hospitality industry program, School of Tourism and Hospitality, Suan Dusit Rajabhut University, Trang center.

* Corresponding author, E-mail: balljolie@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ ดังนี้ 1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการทำศนศึกษานอกสถานที่ในรายวิชาศิลปวัฒนธรรมไทยเพื่อการท่องเที่ยวและวิชาประวัติศาสตร์ไทยเพื่อการท่องเที่ยวของนักศึกษา ชั้นปีที่ 2 และ ปีที่ 3 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและบริการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ศูนย์การศึกษานอกที่ตั้ง ตรัง และ 2. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการทำศนศึกษานอกสถานที่และผลสัมฤทธิ์ในรายวิชาศิลปวัฒนธรรมไทยเพื่อการท่องเที่ยวและวิชาประวัติศาสตร์ไทยเพื่อการท่องเที่ยวของนักศึกษา ชั้นปีที่ 2 และ ปีที่ 3 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและบริการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ศูนย์การศึกษานอกที่ตั้ง ตรัง ประชากรในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 จำนวน 23 คน และชั้นปีที่ 3 จำนวน 13 คน รวม 36 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมทั้ง 3 ด้านของนักศึกษา คือ 1. พฤติกรรมด้านพุททพิสัย 2. พฤติกรรมด้านจิตพิสัย และ 3. พฤติกรรมด้านทักษะพิสัย สถิติที่ใช้ในงานวิจัย คือ 1. ค่าร้อยละ 2. ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ

3. ค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ผลการวิจัยมีดังนี้ 1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามพบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 22 – 25 ปี และมีคะแนนเฉลี่ย ระหว่าง 2.01 – 2.50 2. ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมการทัศนศึกษานอกสถานที่ในรายวิชาศิลปวัฒนธรรมไทยเพื่อการท่องเที่ยวและวิชาประวัติศาสตร์ไทยเพื่อการท่องเที่ยว อยู่ในระดับมาก ซึ่งด้านที่มีระดับพฤติกรรมในระดับสูงที่สุด ได้แก่ด้านพุทธรูปสวย รองลงมาได้แก่ ด้านทักษะพิสัย และด้านจิตพิสัย ตามลำดับ 3. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการทัศนศึกษานอกสถานที่กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา มีระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.00 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 แสดงว่าพฤติกรรมการทัศนศึกษานอกสถานที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะพิสัย ส่วนด้านพุทธรูปสวยและด้านจิตพิสัย ไม่มีความสัมพันธ์กัน

คำสำคัญ: พฤติกรรม การทัศนศึกษานอกสถานที่ พฤติกรรมด้านพุทธรูปสวย พฤติกรรมด้านจิตพิสัย
พฤติกรรมด้านทักษะพิสัย

Abstract

This research is intended to (1) study the behaviors of field trips in the courses of Thai Culture for Tourism and Thai History for Tourism of the second-year and third-year students of the Bachelor of Arts, the Department of Tourism and Hospitality Industry, Suan Dusit Rajabut University, Trang Campus; and (2) examine the relationship between the behaviors of field trips and achievement in the courses of Thai Culture for Tourism and Thai History for Tourism of the second-year and third-year students of the Bachelor of Arts, the Department of Tourism and Hospitality Industry, Suan Dusit Rajabut University, Trang Campus. The study population included 23 second-year students and 13 third-year students. The instruments used in this research included questionnaires on the behavior of three aspects of student, which were cognitive domain, affective domain, and psychomotor domain. The statistics used in this research were the percentage, mean and standard deviation, and Pearson correlation. The results showed that (1) the analysis of data showed that the majority of respondents were female, aged between 22-25 years, and the average score was between 2:01 to 2:50; (2) the analysis results of behavior of field trips of Thai Culture for Tourism and Thai History for Tourism were at a high level. The aspect with the highest level of behavior was cognitive domain, following by psychomotor domain and affective domain, respectively; (3) the analysis of relationship between the behaviors of field trips and achievement of students was statistically significant at 0.00, which was less than

0.05. This number indicated that the behaviors of the field trip were associated with a range of skills achievement for cognitive domain and not associated with affective domain and psychomotor domain.

Keywords: Behavior, Field trips, Cognitive Domain, Affective Domain, Psychomotor Domain

บทนำ

พฤติกรรมของนักศึกษาในการเรียนการสอนในปัจจุบันมีแรงจูงใจและมีการแสดงออกหลากหลายรูปแบบ ทำให้อาจารย์ผู้สอนต้องเรียนรู้กลวิธี หรือกิจกรรมให้เข้ามามีส่วนร่วมกับการเรียนการสอนอย่างมาก และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแต่ละรูปแบบต้องเหมาะสมและยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ การศึกษาพฤติกรรมของนักศึกษานั้นจะต้องให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการร่วมทำกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ทำให้นักศึกษาทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่านักศึกษามีความสำคัญสูงสุดในการจัดการเรียนการสอน ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ต้องคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของนักศึกษาเป็นสำคัญ โดยให้นักศึกษามีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ เป็นผู้ลงมือปฏิบัติจริงและสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองโดยมีอาจารย์เป็นผู้อำนวยความสะดวกเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ ทั้งหมดนี้ล้วนส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแทบทั้งสิ้น ซึ่งนักศึกษาสามารถปรับพฤติกรรมการเรียนได้จากการทำกิจกรรมทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน และจะส่งผลให้พฤติกรรมการเรียนดียิ่งขึ้นเหมาะสมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่จะออกมาดีไปด้วยและหากนักศึกษามีพฤติกรรมเรียนที่ดีอยู่ตลอดเวลาจะทำให้ติดเป็นนิสัยและจะเป็นหนทางที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในด้านการเรียน

กิจกรรมหนึ่งที่ส่งเสริมการเรียนรู้ของนักศึกษาและเน้นให้นักศึกษามีความสำคัญสำหรับการเรียนคือการทัศนศึกษานอกสถานที่ ซึ่งกิจกรรมนี้มีความเหมาะสมสำหรับนักศึกษาสาขาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและบริการเป็นอย่างมาก เพราะนักศึกษาจะได้เรียนรู้จากสถานที่จริง ไม่ใช่เฉพาะในหนังสือเรียน และในห้องเรียนเท่านั้น แต่นักศึกษาสามารถนำองค์ความรู้ที่ได้เรียนมาไปสู่การทำกิจกรรมที่ถูกต้องตามแบบแผนที่ได้กำหนดไว้อย่างรอบคอบ ชัดเจน และปลอดภัย สำหรับนักศึกษาที่จะออกนอกสถานที่เพื่อทัศนศึกษา

ดังนั้นงานวิจัยครั้งนี้จึงต้องการศึกษาพฤติกรรมการทัศนศึกษานอกสถานที่ของนักศึกษา สาขาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและบริการ ชั้นปีที่ 2 และปีที่ 3 ในรายวิชาศิลปวัฒนธรรมไทยเพื่อการท่องเที่ยว และวิชาประวัติศาสตร์ไทยเพื่อการท่องเที่ยว ว่านักศึกษามีพฤติกรรมอย่างไรในการทัศนศึกษานอกสถานที่สำหรับรายวิชาทางด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม (Cultural tourism) และการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ (Historical tourism) ซึ่งศาสตร์หรือรูปแบบของการท่องเที่ยวทั้ง 2 ด้านนี้ เป็นสิ่งที่นักศึกษาไม่ได้สัมผัสอย่างจริงจัง ผู้วิจัยจึงมีความต้องการศึกษาในกรณีดังกล่าว และนำมาปรับรูปแบบให้เหมาะสมกับความต้องการของนักศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมกรรมการทัศนศึกษานอกสถานที่ในรายวิชาศิลปวัฒนธรรมไทยเพื่อการท่องเที่ยวและวิชาประวัติศาสตร์ไทยเพื่อการท่องเที่ยวของนักศึกษา ชั้นปีที่ 2 และ ปีที่ 3 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและบริการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ศูนย์การศึกษานอกที่ตั้ง ตรัง
2. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกรรมการทัศนศึกษานอกสถานที่และผลสัมฤทธิ์ในรายวิชาศิลปวัฒนธรรมไทยเพื่อการท่องเที่ยวและวิชาประวัติศาสตร์ไทยเพื่อการท่องเที่ยวของนักศึกษา ชั้นปีที่ 2 และ ปีที่ 3 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและบริการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ศูนย์การศึกษานอกที่ตั้ง ตรัง

แนวคิด ทฤษฎี กรอบแนวคิด

1. แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมศาสตร์ (Behavioral science)

พฤติกรรม หมายถึง กิริยาของสิ่งมีชีวิตที่แสดงออกมาเพื่อตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่มากระตุ้นทั้งสิ่งเร้าภายใน และสิ่งเร้าภายนอก (กรองแก้ว อยู่สุข, 2541)

พฤติกรรม (Behavior) หมายถึงการกระทำของบุคคล เป็นการแสดงออกเพื่อตอบสนองโต้ตอบต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อาจกระทำได้ทั้งที่รู้ตัวและไม่รู้ตัว และอาจเป็นการตอบสนองที่เกิดขึ้นทั้งภายในและภายนอก ร่างกาย (รัตติกรณ์ จงวิศาล, 2551)

2. แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์ (Human Behavior)

ถวิล ธาราโกษณ์ และศรัณย์ คำริสุข (2546) กล่าวว่า การพัฒนาตนเป็นกระบวนการของการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตัวเราเอง ให้ไปสู่สถานะที่ดีกว่าและเป็นที่ต้องการมากกว่า แต่กระบวนการ ดังกล่าว ไม่ใช่เรื่องง่ายทั้งนี้เพราะพฤติกรรมมนุษย์นั้นซับซ้อน มีองค์ประกอบและปัจจัยที่เกี่ยวข้องเนื่องจากรวมกัน การศึกษาปัจจัยพื้นฐานของพฤติกรรมจะช่วยให้เข้าใจพฤติกรรมมนุษย์ได้ดียิ่งขึ้น

เจษฎา บุญมาโฮม (2546) กล่าวว่า พฤติกรรม (Behavior) คือ กิริยาอาการที่แสดงออกหรือปฏิบัติการโต้ตอบเมื่อเผชิญกับสิ่งเร้า (Stimulus) หรือสถานการณ์ต่าง ๆ อาการแสดงออกต่าง ๆ เหล่านั้น อาจเป็นการเคลื่อนไหวที่สังเกตได้หรือวัดได้ เช่น การเดิน การพูด การเขียน การคิด การเต้นของหัวใจ เป็นต้น ส่วนสิ่งเร้าที่มากระทบแล้วก่อให้เกิดพฤติกรรมก็อาจจะเป็นสิ่งเร้าภายใน (Internal Stimulus) และสิ่งเร้าภายนอก (External Stimulus)

3. แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนรู้

กรองไต่ อุณหสุต (2555) กล่าวว่า พฤติกรรมการเรียนรู้มี 3 ด้าน คือ พุทธิพิสัย จิตพิสัย และ ทักษะพิสัย ดังนี้

3.1 พุทธิพิสัย (Cognitive Domain) เป็นพฤติกรรมที่เกี่ยวกับสติปัญญาการรู้คิดความสามารถในการคิดเรื่องราวต่าง ๆ แบ่งได้เป็น 6 ระดับ ดังนี้

1. ความรู้หรือความจำ (Knowledge)
2. ความเข้าใจ (Comprehension)
3. การนำไปใช้ (Application)
4. การวิเคราะห์ (Analysis)
5. การสังเคราะห์ (Synthesis)
6. การประเมินค่า (Evaluation)

3.2 จิตพิสัย (Affective Domain) เป็นพฤติกรรมทางด้านจิตใจเกี่ยวกับค่านิยม ความรู้สึก ความซาบซึ้งทัศนคติความเชื่อความสนใจและคุณธรรม พฤติกรรมของผู้เรียนจะไม่เกิดขึ้นทันที การจัดการเรียนการสอนจึงต้องใช้วิธีปลูกฝังและสอดแทรกสิ่งที่ดีงาม ประกอบด้วยพฤติกรรม แบ่งได้เป็น 5 ระดับ ดังนี้

1. การรับรู้หรือการยอมรับ (Receive)
2. การตอบสนอง (Respond)
3. การเกิดค่านิยมหรือคุณค่า (Value)
4. การจัดระบบ (Organize)
5. บุคลิกภาพ (Characterize)

3.3 ทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) เป็นพฤติกรรมการเรียนรู้ที่บอกถึงความสามารถในการปฏิบัติงานได้อย่างคล่องแคล่วชำนาญ พฤติกรรมด้านนี้จะเห็นได้จากการปฏิบัติที่แสดงออกมาให้เห็น โดยมีเวลาและคุณภาพของงานเป็นตัวชี้ระดับของทักษะที่เกิดว่ามีมากน้อย ประกอบด้วยพฤติกรรม แบ่งได้เป็น 5 ระดับ ดังนี้

1. การเลียนแบบ (Imitation)
2. การลงมือปฏิบัติหรือกระทำตาม (Manipulation)
3. การหาความถูกต้อง (Precision)
4. ความชัดเจน/การกระทำอย่างต่อเนื่องในการปฏิบัติ (Articulation)
5. การเป็นธรรมชาติ (Naturalization)

4. แนวคิดเกี่ยวกับการทัศนศึกษานอกสถานที่

สมสิทธิ์ จิตรสถาพร (2545) ได้ให้ความหมาย การไปทัศนศึกษาและดูงานนอกสถานที่ว่าหมายถึง การศึกษาที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้สัมผัสสภาพอันแท้จริงของสิ่งที่ได้ศึกษาไปแล้ว หรือกำลังศึกษาอยู่ วิธีการสอนนี้ มุ่งเน้นการส่งเสริมความเข้าใจในหลักการ ทฤษฎี เนื้อหาสาระที่ได้เรียนในชั้นเรียนก่อนไปศึกษานอกสถานที่ การศึกษาและดูงานนอกสถานที่จึงเป็นการไปดูหรือศึกษาในสิ่งที่น่าสนใจ

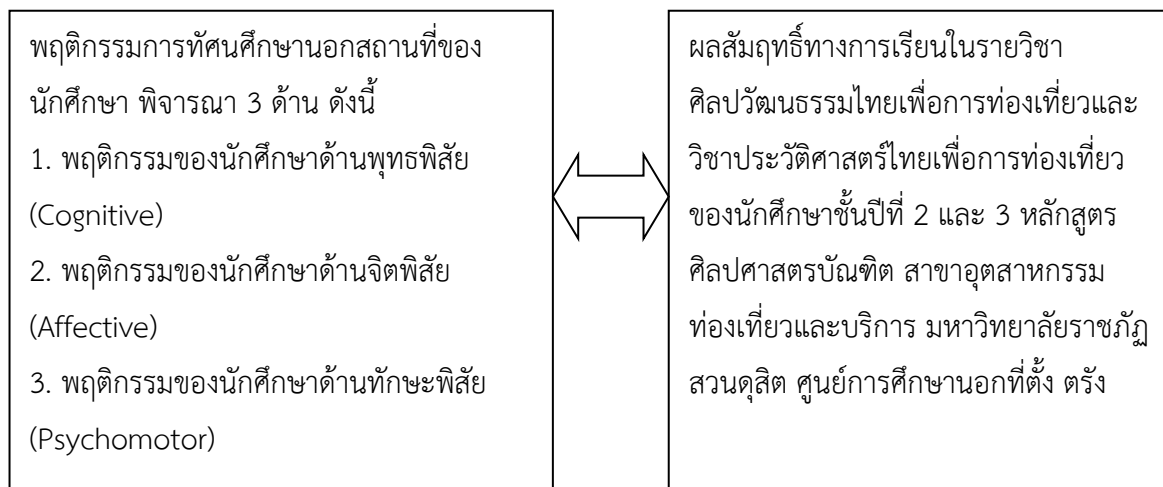
ทศนา แคมมณี (2549) ได้ให้ความหมายของการไปทัศนศึกษา ว่าหมายถึงกระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันวางแผนและเดินทางไปศึกษาเรียนรู้ ณ สถานที่อันเป็นแหล่งความรู้ในเรื่องนั้น โดยมีการศึกษาตามกระบวนการหรือวิธีการที่ได้วางแผนไว้และมีการอภิปรายสรุปผลการเรียนรู้จากข้อมูลที่ได้ศึกษามา

จากความหมายดังกล่าว สรุปได้ว่า การไปทัศนศึกษาหรือดูงานนอกสถานที่ คือ การศึกษาโดยการดูได้ยินและได้สัมผัสจากประสบการณ์ตรงนอกห้องเรียนปกติของผู้เรียนอันก่อให้เกิดความเข้าใจและจดจำสิ่งที่ได้พบเห็นในเวลาอันรวดเร็วและเป็นเวลานาน

การศึกษานอกสถานที่หรือทัศนศึกษา หมายถึง กิจกรรมที่พาผู้เรียนออกไปหาประสบการณ์นอกห้องเรียน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับเนื้อหา และวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ การไปทัศนศึกษาต่างจากการทัศนจร ตรงที่ การทัศนจรมุ่งความสนุกสนาน เพลิดเพลิน เป็นสำคัญ ส่วนการศึกษานอกสถานที่ เน้นการเรียนรู้เพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ให้แก่ผู้เรียน ซึ่งต้องอาศัยการวางแผน และการดำเนินการอย่างมีขั้นตอนเป็นสำคัญ

กรอบแนวคิด

ตัวแปรที่ศึกษา

ภาพประกอบที่ 1 กรอบแนวคิด

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากร/กลุ่มเป้าหมาย

ประชากรในการวิจัย ได้จากการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 จำนวน 23 คน และนักศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 13 รวม 36 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 พฤติกรรมการทัศนศึกษานอกสถานที่ของนักศึกษา ซึ่งมีพฤติกรรม 3 ด้าน ได้แก่ พฤติกรรมด้านพุทธิพิสัย พฤติกรรมด้านจิตพิสัย และพฤติกรรมด้านทักษะพิสัย

2.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาศิลปวัฒนธรรมไทยเพื่อการท่องเที่ยวและวิชาประวัติศาสตร์ไทยเพื่อการท่องเที่ยวของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และ 3 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและบริการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ศูนย์การศึกษานอกที่ตั้ง ตรัง

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การสร้างเครื่องมือโดยวิธีการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมทั้ง 3 ด้านของนักศึกษา คือ 1. พฤติกรรมด้านพุทธิพิสัย (Cognitive) 2. พฤติกรรมด้านจิตพิสัย (Affective) และ 3. พฤติกรรมด้านทักษะพิสัย (Psychomotor)

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตัวเอง โดยมีข้อมูลที่เก็บรวบรวมดังนี้

4.1 ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) ได้แก่ ข้อมูลจากผลของการทำแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมทั้ง 3 ด้านของนักศึกษาแก่นักศึกษาชั้นปีที่ 2 และปีที่ 3 คือ 1. พฤติกรรมด้านพุทธิพิสัย (Cognitive) 2. พฤติกรรมด้านจิตพิสัย (Affective) และ 3. พฤติกรรมด้านทักษะพิสัย ในรายวิชาศิลปวัฒนธรรมไทยเพื่อการท่องเที่ยวและวิชาประวัติศาสตร์ไทยเพื่อการท่องเที่ยว

4.2 ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ได้แก่ หนังสือ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีด้านพฤติกรรม ทฤษฎีด้านพฤติกรรมของนักศึกษา การทัศนศึกษานอกสถานที่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล นำเสนอในแบบรูปตารางพร้อมคำอธิบายผลการวิเคราะห์ข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ 5.1 ค่าสถิติร้อยละ (Percentage) ใช้อธิบายลักษณะทางประชากรศาสตร์ (เพศ อายุ ระดับชั้นของนักศึกษา และรายได้ของนักศึกษาต่อเดือน) ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และปีที่ 3 ในรายวิชาศิลปวัฒนธรรมไทยเพื่อการท่องเที่ยวและวิชาประวัติศาสตร์ไทยเพื่อการท่องเที่ยว

5.2 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Mean and Standard Deviation: SD) ใช้อธิบายพฤติกรรม การทัศนศึกษาออกสถานที่ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และปีที่ 3 ในรายวิชาศิลปวัฒนธรรมไทยเพื่อการท่องเที่ยว และวิชาประวัติศาสตร์ไทยเพื่อการท่องเที่ยว

5.3 ค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson product moment correlation) ใช้อธิบายการหา ความสัมพันธ์ของตัวแปรหรือผลการวัด 2 ชุด คือ 1. พฤติกรรมการทัศนศึกษาออกสถานที่ในรายวิชา ศิลปวัฒนธรรมไทยเพื่อการท่องเที่ยวและวิชาประวัติศาสตร์ไทยเพื่อการท่องเที่ยวของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และ ปีที่ 3 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและบริการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ศูนย์การศึกษานอกที่ตั้ง ตรัง และ 2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ชั้นปีที่ 2 และ ปีที่ 3 หลักสูตร ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและบริการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ศูนย์การศึกษานอก ที่ตั้ง ตรัง ในรายวิชาศิลปวัฒนธรรมไทยเพื่อการท่องเที่ยวและวิชาประวัติศาสตร์ไทยเพื่อการท่องเที่ยว

ผลการวิจัย

ตารางที่ 1 ระดับพฤติกรรมทัศนศึกษาออกสถานที่ในรายวิชาศิลปวัฒนธรรมไทยเพื่อการท่องเที่ยว และวิชาประวัติศาสตร์ไทยเพื่อการท่องเที่ยว

พฤติกรรม	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยง เบนมาตรฐาน	ระดับ
พฤติกรรมของนักศึกษาด้านพุทธิพิสัย (Cognitive)	4.19	0.34	มาก
พฤติกรรมของนักศึกษาด้านจิตพิสัย (Affective)	4.02	0.35	มาก
พฤติกรรมของนักศึกษาด้านทักษะพิสัย (Psychomotor)	4.18	0.44	มาก
ภาพรวม	4.14	0.26	มาก

จากตารางที่ 1 พบว่า ในภาพรวมนักศึกษหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว และบริการ มีพฤติกรรมการทัศนศึกษาออกสถานที่ในรายวิชาศิลปวัฒนธรรมไทยเพื่อการท่องเที่ยวและวิชา ประวัติศาสตร์ไทยเพื่อการท่องเที่ยว อยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.14 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.26 โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ดังนี้ พฤติกรรมของนักศึกษาด้านพุทธิพิสัย (Cognitive) พฤติกรรมของ นักศึกษาด้านทักษะพิสัย (Psychomotor) และพฤติกรรมของนักศึกษาด้านจิตพิสัย (Affective) ตามลำดับ

ตารางที่ 2 ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการทำศนศึกษานอกสถานที่กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชาศิลปวัฒนธรรมไทยเพื่อการท่องเที่ยวและวิชาประวัติศาสตร์ไทยเพื่อการท่องเที่ยว

สหสัมพันธ์	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	
	Pearson Correlation	P-value
พฤติกรรมการทำศนศึกษานอกสถานที่		
ด้านพุทธพิสัย	.695	.15
ด้านจิตพิสัย	.322	.37
ด้านทักษะพิสัย	.994	.00
รวม	.718	.00

จากตารางที่ 2 พบว่า พฤติกรรมการทำศนศึกษานอกสถานที่กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชาศิลปวัฒนธรรมไทยเพื่อการท่องเที่ยวและวิชาประวัติศาสตร์ไทยเพื่อการท่องเที่ยว มีระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.00 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 แสดงว่าพฤติกรรมการทำศนศึกษานอกสถานที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชาศิลปวัฒนธรรมไทยเพื่อการท่องเที่ยวและวิชาประวัติศาสตร์ไทยเพื่อการท่องเที่ยว เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า พฤติกรรมการทำศนศึกษานอกสถานที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะพิสัย ส่วนด้านพุทธพิสัยและด้านจิตพิสัย ไม่มีความสัมพันธ์กัน

สรุปผล

- ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมการทำศนศึกษานอกสถานที่ในรายวิชาศิลปวัฒนธรรมไทยเพื่อการท่องเที่ยวและวิชาประวัติศาสตร์ไทยเพื่อการท่องเที่ยวของนักศึกษา ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักศึกษามีพฤติกรรมอยู่ในระดับมากทุกด้าน ซึ่งด้านที่มีระดับพฤติกรรมในระดับสูงที่สุดได้แก่ ด้านพุทธพิสัย รองลงมาได้แก่ ด้านทักษะพิสัย และด้านจิตพิสัย
- ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการทำศนศึกษานอกสถานที่กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชาศิลปวัฒนธรรมไทยเพื่อการท่องเที่ยวและวิชาประวัติศาสตร์ไทยเพื่อการท่องเที่ยว มีระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.00 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 แสดงว่าพฤติกรรมการทำศนศึกษานอกสถานที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะพิสัย ส่วนด้านพุทธพิสัยและด้านจิตพิสัย ไม่มีความสัมพันธ์กัน

อภิปรายผล

1. ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมกรรมการทัศนศึกษาออกสถานที่ในรายวิชาศิลปวัฒนธรรมไทยเพื่อการท่องเที่ยวและวิชาประวัติศาสตร์ไทยเพื่อการท่องเที่ยวของนักศึกษา ในภาพรวมนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและบริการ มีพฤติกรรมกรรมการทัศนศึกษาออกสถานที่ในรายวิชาศิลปวัฒนธรรมไทยเพื่อการท่องเที่ยวและวิชาประวัติศาสตร์ไทยเพื่อการท่องเที่ยว อยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับแนวคิดของกรองไต่ อุณหสูต (2555) กล่าวว่า พฤติกรรมการเรียนรู้มี 3 ด้าน คือ พุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย โดยในแต่ละด้านปัจจัยต่างกัน และสอดคล้องกับแนวคิดของเจษฎา บุญมาโฮม (2546) กล่าวว่า พฤติกรรม คือ กิริยาอาการที่แสดงออกหรือปฏิบัติภายใต้ขอบเมื่อเผชิญกับสิ่งเร้า หรือสถานการณ์ต่าง ๆ อาการแสดงออกต่าง ๆ เหล่านี้ อาจเป็นการเคลื่อนไหวที่สังเกตได้หรือวัดได้ ส่วนสิ่งเร้าที่มากระทบแล้วก่อให้เกิดพฤติกรรมก็อาจจะเป็นสิ่งเร้าภายใน และสิ่งเร้าภายนอก

2. พฤติกรรมการทัศนศึกษาออกสถานที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชาศิลปวัฒนธรรมไทยเพื่อการท่องเที่ยวและวิชาประวัติศาสตร์ไทยเพื่อการท่องเที่ยวแสดงให้เห็นว่า การจัดกิจกรรมนอกห้องเรียนด้วยการทัศนศึกษาออกสถานที่ ส่งผลให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดของ ทิศนา แชมมณี (2549) ที่กล่าวว่าไว้ว่าการทัศนศึกษาเป็นกระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันวางแผนและเดินทางไปศึกษาเรียนรู้ ณ สถานที่อันเป็นแหล่งความรู้ในเรื่องนั้น ซึ่งอยู่นอกสถานที่ที่เรียนกันอยู่ตามปกติ โดยมีการศึกษาตามกระบวนการหรือวิธีการที่ได้วางแผนไว้และมีการอภิปรายสรุปผลการเรียนรู้จากข้อมูลที่ได้ศึกษา

ข้อเสนอแนะ

ควรศึกษาแนวทางพัฒนาพฤติกรรมกรรมการเรียนของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและบริการ

เอกสารอ้างอิง

กรองแก้ว อยู่สุข. (2541). *พฤติกรรมองค์การ*. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

กรองไต่ อุณหสูต. (2555). *การประเมินผลตามพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้*. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาการพยาบาล ศัลยศาสตร์ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.

เจษฎา บุญมาโฮม. (2546). *พฤติกรรมมนุษย์กับการพัฒนาตน*. นครปฐม: สถาบันราชภัฏนครปฐม.

ทิศนา แชมมณี. (2549). *14 วิธีสอนสำหรับครูมืออาชีพ*. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่ง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ถวิล ชาราโกชน์ และศรัณย์ ดำริสุข. (2546). *พฤติกรรมมนุษย์กับการพัฒนาตน*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: ติพยวิสุทธิ์.

รัตติกรณ์ จงวิศาล. (2551). *มนุษย์สัมพันธ์: พฤติกรรมมนุษย์ในองค์กร*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สมสิทธิ์ จิตรสถาพร. *เทคนิคการจัดการศึกษานอกสถานที่*. พิมพ์ครั้งที่ 4. ภาควิชาเทคโนโลยีการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ขอนแก่น.

อริยา คูหา. (2546). *แรงจูงใจและอารมณ์*. สงขลา: ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

Bloom Benjamin S. (1976). *Taxonomy of Education Objectives*.

Handbook I : Cognitive Domain. New York : David Mckay Company.

Bronfenbrenner cited by Santrock. (1996). *The State of Americans: This Generation and the Next*. New York: Free Press. Lony Tunes.